

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Gertrude virgine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

dentque illum extensum iacere, riuumque terri sanguinis per paucum. Allata pro-
 tinus aqua, refocillatus est, & post pusillum sanus surrexit, ac permansit incolumis. Hu-
 ius opus virtutis rectè vtriusque ascribi debet meritis. Ceterum à beati præfatis trans-
 itu, intra paucorum dierum decursus, viri pariter & mulieres fermè quadragintaquin-
 que diuersis incommodis liberati sunt ad sepulcrum eius gloriosum, laudantes nomen
 Domini nostri Iesu Christi, qui cum patre & spiritu sancto viuunt & regnat Deus per
 omnia secula seculorum, Amen.

Multa mi-
 racula fiunt
 ad eius se-
 pulcrum.

VITA S. GERTRVDIS ILLVSTRISSIMÆ
 VIRGINIS, CONSCRIPTA AB AVTHORE QUIDEM

*anonymo, sed qui testetur ea se scribere, quæ partim ipse viderit, partim ab idoneis
 testibus auditione acceperit. Porro stylus in gratiam lectoris mu-
 tatus est per F. Laur. Surium.*

PROLOGVS.

Sancta ac indiuidua persuasi charitate credimus, & stabili
 atque inconcussa fide tenemus, ijs, qui iter illud, quod ad ce-
 lestem perducit patriam, ingredi, cunctaque huius labentis
 seculi lucra & emolumenta abijcere cupiunt, ad æterna illa
 capefenda præmia impendiò hoc adminiculari, si res ge-
 stas sanctorum vtriusque sexus hominum, ad aliorum pro-
 fectum & ædificationem, vel breuiter, at bona tamen fide,
 siue scribendo, siue concionando commemoremus: vti
 illorum exempla pectorum nostrorum tenebras flamma
 feruentis amoris & ardore sancte compunctionis illustrent.
 Atque hanc ob rem, adiuuante nos omnium opifice sancto
 Spiritu, de vita beatissimæ virginis Christi Gertrudis, eiusque conuersatione, qua secun-
 dum Deum & monasticam disciplinam, dum esset in humanis, regulariter vixit: ad ex-
 emplum sanctæ familiæ Christi, ea iam scribere aggrediar, quæ vel ipse meis vidi oculis,
 vel à testibus idoneis & fide dignis accepi: maximè id à me poscente sacra virgine &
 Abbatissa Dominicana, sanctaque * Niualensis cœnobij, cui Gertrudis beatissima præ-
 fuit, congregatione.

* Niualensis

NARRATIO.

17. Martij.

* Itanz

T quidem, quòd ad illius genus & familiam attinet, longum est ea
 hic recensere: præsertim cum in tota Europa apud omnes peruul-
 gata sint clarissimæ stirpis huius & loca & nomina. Ad alia igitur ac-
 cedamus; Cùm in paternis ædibus versaretur sacra puella Gertru-
 dis, ad pedes beatæ memoriæ parentis suæ * Itæ, die ac nocte verbi
 Dei sapientiam meditabatur, Deoque chara & hominibus grata ac
 amabilis, coætaneas suas longè anteibat. Fuit verò hoc primum illi-
 us in Christi seruitio initium, quemadmodum ab homine veraci & iusto, qui præfens il-
 lic aderat, cognoui; Cùm pater illius Pipinus regem Dagobertum in suas ædes ad
 splendidas epulas inuitasset, quidam eò adolescens aduenit, filius ducis Austrasiorum,
 isque tum à rege, tum à parentibus S. Gertrudis eam sibi coniugem dari petijt, suam il-
 lis, vt est seculi huius more comparatum, vicissim amicitiam & studium promittens. Et
 regi quidem iucundus fuit hic sermo, hortabaturque patrem puellæ, vt ad ipsius con-
 spectum puella vnà cum matre adduceretur. Venerunt illæ, tamen si ignorarent, quam
 ob causam rex illas acciri voluisset: inter edendum autem cum ex puella rex sciscitare-
 tur, num illum adolescentem auro fulgentem & sericis comptum vestibus, vellet ha-
 bere sponsum, illa indignabunda, etiam adhibito iureiurando, respondit: Ego neque
 hunc, neque quenuis alium mortalem hominem, sed Christum Deum ac Dominum
 meum volo sponsum habere. Quæ cum audiuisset rex & proceres eius, stupebant ad
 tam teneræ puellæ sermonem, diuino vtique instinctu prolatum: porro adolescens pu-
 defactus, recessit cum indignatione. At illo posthabito, sancta Dei puella ad matrem se
 contulit.

Pipinus pa-
 ter S. Gertru-
 dis obit.

Ab illo autem die animaduertentur parentes eius, regi illam non mediocriter cha-
 ram esse. Elapsis indè annis quatuordecim, Pipinus vita functus est. Tum verò matri vi-
 duæ

duæ Gertrudis sedula adhærebat, eiusq; iussis officiosè, sobriè & castè inseruiebat. Cum verò mater eius quotidianas suscipere curas & cogitationes de familia & filia orba Gertrude, vir Dei Amandus Episcopus ad eius venit aedes, verbum Dei prædicans: Rogauit autem eam, vt sibi & filia, Christi que familiæ cœnobium construeret. Postquam igitur à sancto Episcopo rem ad animarum salutem pertinentem didicit, mox sacro ac-
Itta mater S. Gertrudis sacrum accipit velamen.

cepto velamine, facultates suas omnes, seque Deo obtulit. Res ea malè habebat anti-
Catalogus virtutum S. Gertrudis.

quum humani generis hostem diabolum, qui ab initio semper pios omnes stimulante inuidia, infectatus est. Itaque incitauit quorundam animos in illam, idque adeò, vt ab illis, qui ad exequendam Dei voluntatem adiutores se ei præbere debuerant, nõ parùm molestia pateretur, immò multas perferret iniurias, multa afficeretur ignominia, & rebus necessarijs priuaretur vnà cum sancta Gertrude filia sua. Quæ quidem si nos singularem commemorare velimus, nimium prolixi futuri sumus. Quanta verò eius animi fuerit erga Deum deuotio, quàm diuinis flagraret desiderijs, sequentia declarabunt.

Nè enim animorum corruptores, Dei famulam Gertrudem ad illecebrosas huius mundi voluptates vi adhibita pertraherent, arrepta forfice, capillos eius ita abscidit, vt
S. Gertrudis à matre tondetur.

coronæ similitudinem referre viderentur. Interim lærabatur sancta Gertrudis, & gratias agebat Deo, quòd in hac vita momentanea pro Christi amore coronam in capite suo representare meruisset, vt in illa vita sempiterna coronam perpetuam ob corporis & animæ integritatem digna esset percipere. Præstitit autem Deus eis pacem ab aduersarijs, & pars diaboli victa est. Deindè verò mater eius Christi sacerdotibus eam tradidit, à quibus cum sodalibus sacrum acciperet velamen, eamque toti illi sanctimonialium congregationi voluit esse præfectam. Erat enim sancta virgo Gertrudis magna morum continentia prædita, mente sobria, verbis & sermone moderata, ætatem senilem iam moribus præ se ferens. Feruebat amore Christi sponsi sui, vultu pulchra, sed pulchrior mente: castitate integra, larga eleemosynis, ieiunijs & orationibus dedita, pauperum & peregrinorum sollicitè curam gerens: erga senes quidem & ægros humana & pia; porro iuuenibus strenuam se exhibens erga res diuinas. Atque hoc pacto, summo studio creditum sibi officium exequabatur. Porro per nuncios suos, boni testimonij viros, tum Sanctorum patrocinia, tum sacros codices ab vrbe Roma & regionibus transmarinis, gnaros quoque homines, qui diuinæ legis cantica, sibi suisque meditanda, interpretarentur, meruit obtinere.

Ceterum mater eius Itta, rebus his ad hunc modum compositis, plena iam die-
Itta moritur.

rum, cum etiam nepotes suos vidisset, non minor annis 60. ab obitu mariti sui Pipini anno 12. Deo & sanctis angelis spiritum suum commendans, migravit ad Dominum, atque in Niuellensi monasterio sub B. Petri Apostoli tegmine honorificè tumulata est. Cum autem matre defuncta S. Gertrudis totum regiminis pondus in se solam recepisset, cogitabat secum de rerum cælestium contemplatione, cupiebatque sine rerum temporalium strepitu illi vni vacare. Itaque foris quidem bonis & fidelibus fratribus, intus verò, id est, intra monasterij septa spiritalibus sororibus rei familiaris curam demandabat, vt posset ipsa liberius die ac nocte in sancto agone persistere, & vigilando, orando, facris incumbendo lectionibus & ieiunijs aduersus spirituales nequitias dimicare. Et hac quidem ratione eousque progressa est, vt penè omnem scripturam diuinam memoriæ commendaret, & obscura allegoriæ mysteria, sancto reuelante spiritu, luculenter auditoribus explanaret. Extruebat verò etiam diuorum templorum, aliaque egregia & discipula, simulque orphanis, viduis, captiuis, peregrinis & clericis victum quotidianum liberaliter subministrabat. Minimè verò hoc loco id prætermittere dum arbitramur, quod ipsa nobis veluti terrore correpta retulit: Cum ad altare S. Sixti martyris orationis causa afflueret, vidit super se descendentem spheram igneam sanè luculentam, adeò vt tota basilica eius splendore irradiaretur dimidiæ fermè horæ spatio, quæ sensim disparsens, eò redijt, vnde processerat. Postea quoque, etiam alijs sororibus cernentibus, rursus eodem modo super ipsam lux illa apparuit.

Ablegauerat quandoque nonnullos pro sui cœnobij utilitate. At illi cum iam mare nauigarent, in præfens vitæ discrimen coniecti sunt. Tum illi in S. Gertrudis memoriam redeuntès, periculum omne euaserunt. Primò quidem illi tranquillum sensere pelagus, deindè autem procùl conspiciunt quasi nauim quandam miræ vastitatis, à latere ad ipsos accedentem: cumque ad illos appropinquasset, ingens orta tempestas est, & feruescens mare, horrendis agitabatur fluctibus. Ecce autem immanis quædam & terribilis bellua ab illis conspicitur, non quidem tota, sed solo dorso è mari eminentè.

Ea re perterriti nauæ, & iam salutem omnem desperâtes, falsis dijs vota nuncupârunt. Porro illi, quos S. Gertrudis miserat, nomen Christi innocantes, putabant se iam ad supremam huius vitæ horam peruenisse: vnusque ex illis exclamauit: Gertrudis, adiuua nos, vt pollicita es. Cumque id ille tertio diceret, cetus ima pelagi petiuit; & illi cum multo gaudio, reddita maris tranquillitate, eadem nocte in portum appulerunt. Ità Christus precibus S. Gertrudis pauperes suos à præsentissimo mortis periculo liberauit. Hæc quidem nos ab illo habemus, qui præsens interfuit. Cùm porro aliquot fluxissent anni, & sacrum sanctæ virginis corpusculum, multa abstinencia multisque vigilijs attenuatum, acri insuper ægritudine fatigaretur; Domino reuelante didicit propè adesse suam è corpore migrationem. Itaque ex consilio seruorum & ancillarum Dei, Abbatissæ honore & officio sese Christi amore abdicans, quantum quidem ad rerum exterarum curam attinet, neptem suam Vuilfetrudem, quæ ab ipsis propè in cunabulis apud ipsam ad monasticæ regulæ præscriptum educata, & sacris literis imbuta fuerat, suo loco inuitam coëgit Abbatissæ ministerium exercere. Agebat tum Deo sacrata puella Vuilfetrudis vicessimum ætatis annum; antiquo Francorum stemmate prognata. Erat illa quoque elegantis forma, familiæ chara; lenis erga subditos; rigida superbis; suavis eloquio, & Dei proximique amore feruens; corporisque integritate conspicua. Effecerat autem pater eius, qui eam dolebat id vitæ genus complexam, vt reges & regina, itemque antistites, diaboli id inuidia agente, primò quidem blanda persuasione, deinde verò etiam vi eam è cœnobio extrahere niterentur; res cœnobij illius, cui sancta virgo præerat, sibi sceleratè aduersarios, Christo, cui se deuouerat, adiuuantes mirabiliter superauit. Tantam enim illi gratiam Christus contulit, vt qui prius, praua inflammati cupiditate; eius accusatores & facultatum monasterij direptores fuerant, multa in eam vsi liberalitate, eius extiterint defensores; omnesque sacræ ardes præclare instauratæ sint. A suscepta autem Abbatissæ functione anno vndecimo, diebus amplius quinquaginta morbo compellente decumbens; solito nihilo minus more largas elemosynas in pauperes & inopes conferebat. Tandem omnibus, vt sacrum moner euangelium, debita remittens; & ab omnibus pacem ac benedictionem recipiens, cùm inter religiosas Dei ancillas fide & spe in Christum munita vixisset; anno ætatis suæ tricesimo letum Domino reddidit spiritum, nono Calend. Decembris; atque in B. Petri Apostoli basilica summo studio in sepulcro marmoreo condita est. Sed his obiter commemoratis; eò, vnde sumus digressi, reuertamur.

Liberantur
quidam à
mortis pe-
riculo.

Abdicat se
Abbatissæ
ministerio.

Vuilfetu-
dis virginis
persecutio-
nes.
Eius con-
stantia.

Luc. 6.

* trimestri

Suspirat ad
caelestem
patriam.

Matth. 13.

* Fossuense

Vltanus præ-
dicat obitū
S. Gertrudis

Itaque beatissima Gertrudis, posteaquam se Abbatissæ administratione abdicauit, * triennij ferè spatio perpetuis vacabat precibus & sacris exhortationibus; Deiq; verbum tum sibi, tum suæ curæ creditis annunciare non desistit. Erat interim spe gaudens, in rebus duris & aduersis patiens; mente inuicta, vultu placida & serena, valdè sitiens supremum vitæ suæ diem, quippe quæ peroptaret è carcere ad regnum, è tenebris ad lucem, à morte proficisci ad vitam. Degebat inter mortales solo corpore: nam animo quotidie transibat ad caelestia, continuis precibus & abstinenciæ afflictioni singulariter addicta. Et licè tenero esset corpusculo, at tamen asperis illud cilicijs macerabat; nihil sibi in hac vita refrigerij aut laxamenti indulgens; vt posset illic beatissima frui quiete, vbi iusti fulgebunt sicut sol, nempe in regno calorum. Cùm autem ad supremum vitæ diem venisset, planè decreuit, nè quidquam omnino, id est, nullum neq; laneum neque lineum indumentum eius corpusculo adhibereretur, præter velum quoddam penè nullius precij, quod quædam peregrina sanctimonialis ante complures dies illi pro benedictione miserat, vt illo caput eius tegeretur; porro in sepulcro cilicium poneretur; nec alio operimento se contegi voluit, nisi cilicio, quo erat induta, & panno veteri, quo cilicium illud tegebatur. Dicebat enim, superflua nihil neque viuentibus; neque morientibus posse conferre; quod quidem ità se habere, etiam sapientes affirmant.

Cùm iam propè adesset dies migrationis eius, vni ad se accito è fratribus dixit? Abi celeriter ad illum peregrinum monachum, qui Vltanus dicitur, degitque in monasterio, quod * Fossuense appellant, dicasque illi: Virgo Christi Gertrudis misit me sciscitatum ex te, quo sit die ab hac luce decessura; valdè enim se formidare dicit, pariterque lætari. Porro ab illo auditurus es, quæ ad me responsa referre debeas. Abi igitur nihil hæsitans. Fecit ille, quod iussus erat; responditque ei seruus Christi Vltanus: Crastino die intra Missarum solennia Christi virgo Gertrudis è corpore abscedet; dicas verò illi, nè quicquam trepidet ad suū obitum, sed lata proficiscatur, sancto Patrio episcopo cum

cum beatissimis angelicis spiritibus cum ingenti gloria ipsam excepturo. Interrogante fratre, num hæc diuinitus ipsi essent reuelata, ille respondit; I properè, certus illam cras Domino spiritum reddiduram. Quid præterea ex me requiris? Abijt itaque frater, & omnia ordine enarrauit sanctæ Gertrudi. Illa quasi è somno euigilans, gratias egit Deo, quòd per seruum suum ipsam dignatus esset consolari: multumque illa promissione exhilarata, totam noctem cum sororibus in psalmis & precibus duxit in somnem: die autem postero qui erat Dominicus, horam circiter sextam, vt vir Dei prædixerat, sacramentum Christi corporis & sanguinis viaticum accepit: cumque sacerdos precem illam, quam Secretam vocant, absoluisset, anno ætatis suæ tricesimo tertio, 16. Calendas Aprilis, gratias agens pijsimo creatori, quòd à corporis corruptione alienam ipsam ad suum regnum vocare dignaretur, feliciter in Domino obdormiuit.

Sub obitum
munit se Eu
charistia.

Tum verò ego vnà cum fratre Richino accersitus eò sum, ob sorores, eius moerentes obitu, consolandas. Dixit autem ad me frater ille: Sentisne aliquid? Respondi: Nihil equidem sentio, sed sorores video mœstissimas. Hoc cum dixissem, suauissimus erupit odor, tanquam fragrantium vnguentorum, totam complens cellulam, vbi sacrum virginis corpusculum iacebat: inhæsitque diu illa miri odoris suauitas nostris naribus, etiam posteaquam è cella digressi eramus. Impletis autem superis officijs, in cistella, quam ipsa olim sibi parauerat, à sacerdotibus & Christi ancillis cum diuinis laudibus sacrum beatissimæ virginis corpusculum honorificè conditum est: vbi quotidie orantibus multa diuinitus præstantur beneficia. O nimium felices illos, qui in hoc seculo degentes, vitam æmulantur angelicam, & licet corpore agant inter homines, at mente & animis in illa æternitate figuntur, rerumque diuinarum & cælestium contemplatione perpetuò occupantur. Fecit hoc Christi famula Gertrudis, cuius vitam scribimus: nam tametsi corpore versaretur inter homines, & famulorum famularumque Christi esset moderatrix, qui eius ditione continebantur: at tamen internæ & sempiternæ vitæ cogitationem & studium nunquam abiecit, nihilque de statu rectitudinis suæ, nihil de morum grauitate, nihil de disciplina regularis seueritate remisit. Itaque hoc apud omnipotentem Dominum promeruisse illam perspicuum est, vt non exigua per illam virtutes fiant, vt eius vita hominibus innotescat, planumque fiat, quantum possit precibus efficere apud Deum: præsertim cum virtutes & signa, quæ Dominus, prout fides peccantium exigit, ad eius monumentum dignatur operari, veritati testimonium perhibeant: è quibus nonnulla referemus.

In Treuirensi monasterio Abbatissa fuit, Modesta nomine, ab infantia sua Deo consecrata, & sanctissimæ Gertrudi virginis singulari amicitia deuincta. Multis quidem à se inuicem milliariis corpore diiunctæ erant, at amor eas sibi mutuò præsentibus semper exhibebat. Vnum enim Christi iugum amba ducebant, & sinceris mentibus Domino pari studio seruibant. Post multum verò tēporis Modesta Abbatissa, cœnobij sui templum precandi animo ingressa, cum se ante aram beatissimæ Mariæ virginis prostrauisset, atque inde, finita precatione, surrexisset, subito vidit ad dextrum altaris latus sanctam Gertrudem ad stare eo in habitu, quo vt consueuerat: audiuit etiam illam sibi dicentem: Soror Modesta, nihil de huius visionis veritate ambigas, sed certò noueris, me hodie migrasse è vita. Ego enim sum Gertrudis, quam summoperè amasti. His dictis, ab eius oculis disparuit. At illa secum tacita cogitabat, quid sibi ea vellet visio: nihil tamen illo die cuiquam indicare voluit. Altera autem luce venit ad monasterium eius Treuirensis episcopus Clodulphus: ex quo illa inter alia percontabatur de S. Gertrude, quo habitu vel forma corporis illa fuisset. Ille mox ordine exposuit & staturam corporis eius, & formæ elegantiam. Itaque ex eius verbis cognouit sacra virgo Modesta veram sibi oblatam fuisse visionem, aitque ad Episcopum: Confiteor nunc tibi Domine Episcope, quod hæc tēnus celauit, reuelatum mihi esse: hæsterna die hora quasi sexta ex hac luce illam abijisse. Episcopus diem & horam annotauit, & rem ita se habere, vt Abbatissa dixerat, comperit.

S. Gertrudis
apparet Abbatissa Treuirensi.

Clodulphus
Treuirensis
Episcopus.

Anno ab obitu sanctissimæ virginis Gertrudis decimo, in Niuellensi cœnobio ignem tanta vi erupisse ferunt, vt nemo non desperaret illum à quoquam extingui posse. Christianique ancillæ, quæ in eo degebant, extra murum ad loca vicina cõfugerant. Ille autem, cui monasterij cura demandata erat, repente oculos suos eleuans, vidit S. Gertrudem stantem in suprema refectorij parte, ea forma & habitu, quo fuerat viuens, suoque velo à domo flammam abigentem. Quod vt vidit, non solum nihil perterritus est, sed multo etiam perfusus gaudio, hortabatur socios, vt constanter agerent: festinusque fursum

Ignè extinctus S. Gertrudis.

ascendit, ut rei exitum spectaret: & ecce miro modo repente vident omne ab illo monasterio profligatum incendium.

Hæc sum-
marim sunt
reddita ob
vitandam
prolixitatē.

Miracula
ad lectulum
S. Gertrudis

Begga so-
ror S. Ger-
trudis,

Nimium prolixi erimus, si omnia commemorare velimus, quæ ad eius sacras reliquias diuinitus declarantur miracula. Satís itaque sit compendio dixisse, quotquot cum fide eius implorant patrocinia, eos omnes Dei benignitate inde incolumes redire. Ad lectulum quoque eius, in quo post longas vigiliis & prolixas preces fessa membra non nihil refouere solita erat, qui postea in S. Pauli ecclesiam translatus est, permulta signa edita sunt. Cum autem post Vuilferudem Agnes, quæ etiam fuerat S. Gertrudis alumna, Abbatissæ locum obtinuisset, & in S. Gertrudis honorem templum cõstruxisset, eiusque lectulum in illud intulissent, eadem nocte cum multa solennitate vigiliis ibi celebrârunt sacræ virginis, expletisque nocturnis precibus, lampades omnes, demptis septem, quæ semper illic ardebant, extinxerunt. & ecce manè illuc reuerse, lampades extinctas ardentem viderunt. Quæ res mox longè lateque diuulgata est. Begga quoque venerabilis matrona, S. Gertrudis germana soror, monasterium construxit, petijtque ab Agnete, quam diximus, Abbatissa & eius sororibus sacras virginis & reliquias, ut cõceptum posset opus absolueret. Daræque sunt ei sacræ reliquiæ & libri sanctarum scripturarum, & eiusdem habitus aliquot religiosæ sorores, quæ illic monasticæ religionis prima iacerent fundamenta: addita est etiam pars quedam lectuli eius, in quo S. Gertrudis soror eius, supremum Christo reddiderat spiritum: quem lectulum pijsissima Begga curauit reponi iuxta altare S. Genouefæ virginis, ad quem certè innumera facta sunt miracula, Christo glorificante sponsam suam, cui est cum Patre & Spiritu sancto honor & gloria in secula seculorum, Amen.

DE S. ALEXANDRO EPISCOPO HIEROSOLYMITANO ET MARTYRE, EX ECCLESIASTICA
ca Historia Eusebij lib. .cap. 9. interprete Ioanne
Christophorsono Anglo.

Martij 18.

De hoc Nar-
cisso vide
Ecc. Hist.
Eusebij lib.
6. cap. 8. & 9.

S. Alexan-
der fit Hiero-
solymanæ
episcopus.

Lib. 6. c. 32.

VM Narcissus non amplius propter ingrauescentem ætatem ministerio præesse posset, Alexander alterius ecclesiæ Episcopus, diuina providentia per reuelationem, quæ noctu ipsi secundum quietem apparuisset, ut cum Narcisso in ministerio ecclesiæ fungendo coniungeretur, accersitus est. Vnde Alexandrum, cum tanquam diuino quodam oraculo ex Cappadocum regione, vbi primum in episcopatus gradu fuisset locatus, Hierosolymanæ tum voti, tum locorum visendorum causa contenderet, illius ecclesiæ fratres cum excipiunt benignissimè, & non amplius domum reuerti permittunt: idque propter aliam reuelationem, ipsis iridem noctu visam: quæ quidem, voce euentissima profusa, eis, qui erant inter illos ob virtutem spectatissimi, perspicuè significauit, ut extra portas ciuitatis egressi, eum episcopum admitterent, qui ipsis à Deo antea designatus erat. Quo ad hunc modum gesto, Hierosolymitani communi episcoporum consensu, qui finitimas ecclesias procurabant, necessariò illum apud se manere coegerunt. Idem ipse Alexander in suis epistolis, quas ad Antinoitas scripsit, quæque adhuc apud nos extant, Narcissi collegæ sui in præfectura ecclesiæ Hierosolymitanæ gerenda mentionem facit, ista in extrema illa epistola ad verbum scribens: Salutat vos Narcissus, qui hîc ante me episcopatus locum occupauit, & centum iam & sedecim annos prætergressus, mecum in eodem ministerio quorundam precibus coniunctus fuit: qui obsecrat vos, ut idem mecum sentiat, eademque sitis voluntate.

Alexander Hierosolymitanæ ecclesiæ episcopus in Palæstina rursus, vbi Cæsareæ propter Christum præsidis tribunali steterat, & magnam fuisset ex secunda fidei suæ confessione commendationem adeptus, iam extrema senectute, & veneranda planè canicie eximius, carceris cruciatu denuò afflictus est. Quo quidem, post præclarum & illustre testimonium fidei Christianæ præsulis tribunali datum, morte in carcere consopito, Mazabanes successor eius in episcopatu Hierosolymitano declaratur.

VITA